

da vil indføre den nærmere Begrændsning, kun at forhøje Eftergjørelse, som skeer til Salg, saa fremtræder Bestemmelsen som upraktisk. Optagelsen af en saadan Bestemmelse, som man ikke tidligere har kjendt, og som man ikke har tænkt sig, da Forordningen af 13de December 1837 udkom, vilde paa den ene Side kun friste til Usandheder og paa den anden til unyttige Processer. Da Udvalget saaledes fremdeles fastholder den Anskuelse, at det ikke i og for sig er rigtigt at optage en saadan Bestemmelse som den, der indeholdes i § 1, har det heller ikke kunnet finde Anledning til at fastholde denne Paragraf, navnlig ikke paa Sagens nuværende Standpunkt. Dengang Sagen sidst forelaa, — det var den sidste Dag i Folkethingets forrige Samling — kunde der vistnok have været Anledning til at gaae ind paa en saadan Bestemmelse for at faae Loven sat igjennem i den Session, og saavel jeg som Fleertallet af Udvalgets øvrige Medlemmer erklærede os derfor; men den ekstraordinære Behandling af Sagen blev da nægtet, der fandt saaledes ingen Afstemning Sted, og saaledes som Sagen nu foreligger, er der ingen væsentlig Anledning til at gaae ind paa Lovudkastets § 1, saameget mindre; som den ærede Indenrigsminister ved Forelæggelsen erklærede, at Regjeringen ikke lagde stor Vægt paa, om denne Paragraf blev vedtagen eller ikke. Som det vil sees, gaae imidlertid vore Anker imod den egentlig mere ud paa, at den er unyttig, end at den er skadelig, og jeg for mit personlige Vedkommende skulde uden stor Sorg see, at Thingets Fleertal kom til det Resultat at beholde § 1; i alt Fald skulde jeg langt foretrække det for, at Loven atter iaar kom til at vandre frem og tilbage mellem Thingene, thi dertil har Lovudkastet baade for megen og for liden Bigtighed, for megen, til at man kan ønske at see det indskrænket til at passere som Langboldt mellem Thingene, og for liden til saaledes Aar for Aar at være et Stridspunkt mellem de to Thing. Med disse Bemærkninger skal jeg forlade denne Paragraf. — Det

vil sees, at Udvalget foruden Forslaget om at udstemme § 1 endvidere har stillet et Forslag om, at det andet Stykke af § 3 om Bestyttelse af Fotografier skal udgaae. Udvalget har ganske vist ikke villet bestride, at der kan være Tilfælde, hvor der er anvendt megen Flid paa Samlingen af Stoffet for saadanne Arbeider, og at dette vel kunde have noget Krav paa Bestyttelse, men deels ville saadanne Tilfælde være sjældne, og deels vil det kun være denne anvendte Flid, som har Krav paa Bestyttelse, thi selve Fotografiet er jo ikke noget Kunstarbejde. Vi have ogsaa antaget, at Indenrigsministeren i saadanne enkelte Tilfælde, hvor det fandtes, at et Fotografi paa Grund af Forholdenes særegne Bestaffenhed kunde forandre en saadan Bestyttelse, vilde være istand til at meddele denne i Henhold til den nu gjældende Lovgivning; men iøvrigt har Hovedgrunden til at foreslaae denne Bestemmelse udeladt været den, at vi have meent, at den ikke hørte hjemme i et Lovudkast, som handler om Eftergjørelse af Kunstarbeider; da denne Betragtning imidlertid er af mere formel end reel Natur, er det klart, at Udvalget ikke lægger nogen sædeles Vægt paa dette Forslag. — Endelig har Udvalget stillet et Forslag til § 7, som man vil see væsentlig gaae ud paa at tydeliggjøre den Tanke, der ligger i Paragrafen. Man har villet fjerne den Misforstaaelse, at den Forurettede, foruden at fordr fuldstændig Erstatning for den ham forvoldte Skade af den, der har gjort Indgreb i hans Ret, tillige skulde kunne fordr de Former, Plader og Andet, som have været brugte til den ulovlige Eftergjørelse, hvilket ganske vist ikke har været Meningen. Den har aabenbart været, at disse Former og Pladers Værdi skulde afgaae i Erstatningen, men selv om denne rigtigere Mening fastholdes, vilde det dog let see ud, som om Kunstneren var nødt til at overtage Formerne og Pladerne og derfor lide Afkortning i Erstatningen, Noget, som jo i mange Tilfælde kunde være ubilligt. Vi have altsaa meent, at en